

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE

Csütörtök

169. szám.

Pest, september 28. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettetek.

Velence, september 27. 1848.

Megkísértem néhány vonással jellemezni táborunkat. Fejérvárait tegnap a velencei tó mellé vonultunk vissza. Seregünk már ide nehezen akart jöni, s általános a hír, miszerint innen tovább hátra nem fog vonulni. Itt győzni vagy halni kell!

A csatát fővárosunkhoz vinni nem lenne egyéb, mint felbátorítani ellenfelünket, hogy egész Budapestig feljöni merészkedjék.

Itt ha vesztenénk, ez csak csatavesztés lenne. Pesten ha vesztenénk, ez országvesztés lenne.

A bátortalan huzavonás, hogy mást ne mondjak — dülásnak engedő át a szép Dunán túli területet: s e veszélynek kitenni fővárosunkat, valószínűsítés árulás lenne.

A sereg lelkes, és elhatározott.

A honvédek a sorkatonákkal vetekednek.

A velencei positionál a 7-ik honvéd zászlóalj tartalék seregnek rendelék s az egész tisztikar felzudult, miszerint ők nem azért jöttek ide, hogy hátul strázsáljanak, hanem hogy a tűzben küzdenek, s kőre magukat a legelső sorba állítani.

Kis Ernő ezredes azonban egy pár szóval lecsillapította őket, mondván, hogy „a tartalék seregbe a legerősebbeket szokás állítani, mert sokszor ez dönt.”

S e szavakra az egész lecsillapodott.

Ebből láttam én, mennyit tesz oly férfi által vezényeltetni, kinek nevéhez dicsőség van csatlalva, kiből a közbizalom özpontosul.

Figyelmeztess Kis Ernőre a premier ministert. Csak maga e név hangzik egész táborunkban.

Ha őt a lelkesedés élére állítja, de rögtön, csupa nevével, csudákat teend, mint Jean d'Acro Franciaországban.

Ma alkalmasint eldöntő csatánk lesz.

Jelasics a fehérvári szőlők közt hozzánk igen közel van.

Táborunk elkeseredett dühvel várja.

Jó vezért e tábor élére, s a horvátok közül hirmondó se marad.

Többet most nem írhatok

Isten veletek.

Vasvári Pál.

U. d. tüzéséget gyakorolja minél inkább a pesti intelligencia. Nem törvény, nem igazság, nem jog dönt már most, hanem az igazság dühös ereje a csatában.

Somogyban elfogták Jellasich depescheit.

E levelekből az árulás rémítő nyomaira táltunk. . . . manet alta mente repostum. Itt van Perczel biztos, és háta megett áll jelles csapatja, a végrehajtás véres munkájára . . .

Pest sept. 28.

Mit hozand a mai nap?

Midőn reggel először kijöttünk az utozára, már mindenfelé beszélők, hogy a Dunántúl délnyugot felől hajnal óta erős ágyuzás hallatszott.

Többen ismerőseink közül azonnal kimentek a szent Gellért hegy déli részeibe, s az elejénte kőssa hírnek tekintetű beszédek igazoltnak találók.

Soha a város oly feszült várakozásban nem volt, mint ma. Mindazáltal az arcokon mindenfelé megnyugvás ömlik el.

Seregeinkben határtalanul bizunk. —

Az ellenségnek valószínűleg eszeágában sem volt a megtámadtatás.

Tegnap délután a titkos ülés bevégeztével, Batthyáni a táborba sietett.

Az ágyuzás, s még némely pozsonyi adatok, arra mutatnak, hogy Batthyáni előbb ért a táborba, mint Lamberg general, ki ott meglehet, hogy a legszomorúbb zavarokat idézhette volna elő.

Huszárjainkban rendithetnül bizunk. — A sors ezeknek tartá fen a dicsőséget Magyarországot megmenteni.

Azt hisszük, mielőtt lapjaink sejtő alá mennének a csata kimeneteléről hírt hozhatunk.

* * *

Ezek az ágyuzási hírek nem valósultak. Ismerőseink, kik ezt hallani vélték igen csalódtak.

Délben Vasvári Pál, mint futár érkezett meg, s elmondá a meglepő híri, hogy az ellenséggel 24 órai fegyverszüneti kötöttest.

Pest sept. 27.

A morva határszéli támadás még nem komoly, mert elejét vehetni.

Vagy tán ismét oly hanyagok legyünk mint a rác és horvát lázadás kezdetével, hogy szemünk láttára vergődtek erőre.

A két keserű lecke után romóljuk csak okulunk valamit, és nem engedjük, hogy tán egy hónap után az ország észak keleti részén ezekre menő elcsábított fanatikusok fegyverbe állanak előttünk, s új bajaink legyenek?

Principiis obsta, principiis obsta!

Egyéberánt mondjuk el a lehető legridegebb rövidséggel, mit itélünk mi ezen mozgalomról.

Az osztrák absolutismus kígyója ismét remekelt. Hall,uk csak.

Ausztria pénzzel és fegyverrel ellátva egy pár száz panszlav deákot, b-küld az országba, kik a határszélen Miavat megszállják s kezdik a tótságot lázítani a magyarok ellen.

Szegény tótok, kik azon a vidéken csak hírből ismerik a magyart.

Ugyan ezen kormány a magyar királynak az országhoz intézett levelében azzal vigasztal meg minket, hogy ezen lázadás lecsendesítésére Morvából katonaság küldetett be.

Ez iszonyatos botrány — s más időkben, midőn az új meg új diplomatikai szemtelenségek nincsenek illy napi renden, mert most egy ehhez hasonló tény félévi szó beszédre adna alkalmat.

Most csak azt mondjuk. Nincs oly terhelt szekér, melyre még egy villa széna fel ne férne. Hát csak tetézzék saját fejükre tovább is a gyalázatot.

Tehát nem mernek nyíltan megtámadni? — Csak illy kétszínű utakon törnek felénk.

És ők gyávailekűek még csinos uton adják tudtunkra, hogy onnan is megfognak támadni!

Meglehet azonban, hogy csak intimidálni akartak. Különben tán nem jart volna el szájuk illy hamarsággal. Ránk akartak ijeszteni csak, hogy Lamberg generalnak meg hódoljunk!

Ne ijedjünk meg De készüljünk.

Délután 3 órakor.

Politikai láthatárunk egy nap alatt háromszor is változik. Az események rohanva váltják fel egymást, az egyik percz nagyszerűségével a másiknak rontja meg érdekességét.

Fővárosi olvasóink előtt már tudva van az éjjeli ülés eredménye.

Lamberg general kinevezetése, mint olyan, mely az alkotmányos gyakorlat mellőztével, ministeri ellenjegyzés nélküli királyi rendeletben történt, érvénytelennek és semminek declaráltatott.

A kinevezett egyén hatalma gyakorlatától határozatlanig eltávolított, s mind azok, kik neki, mint királyi biztosnak engedelmességek mernének, hazaárulóknak, s alkotmány sértőknek nyilvánítottak.

Ma reggel a ház csak csendes választmányi üléseket tartott.

Egyszerre a városban szét robban a hír, hogy gróf Lamberg generalissimus Butára megérkezett.

Senki sem hitte. Ki gondolta volna, hogy e férfi ugy kíséret nélkül a fővárosba merjen jönni. Akkor, midőn küldetése a törvényekkel homlok egyenest ellenkezik.

Az utszán hirtelen tömegek kezdtek alakulni. Sokan közöttük löfegyverekkel ellátva, legtöbben pedig lengyel kaszákkal kezökben.

A hír igaz volt.

Lamberg a nép kezébe került — s elfogattatván, kocsiban hozattatott Pestre.

A hid közepén a tömegek mindinkább zavartabbak, ingerültebbek lettek, mire azok, kik a generált hozák félni kezének, hogy a köznép duhe lecsilapíthatatlan fogna lenni.

Félelmük nem volt alap nélküli. Mert egy a tömeg közül a generált keresztül szúrta, mire a boldogtalanra a közelvők egészen rárohantak, kezökre keríték s megölték.

A mi ezután történt, elhallgatjuk, ha mindjárt ezzel hírlapirói kötelességünket szegjük meg, melly szerint a tényeket hiven kellene előadnunk.

Az értelmes olvasó több illy sajnálandó jeleneteket találhat a históriákban. Itt is ugy volt, a dühöngő népnak senki ellent nem állhatott.

A test e pillanában a kaszárnya udvarára van kitéve, de reméljük, hogy a hatóság azt mielőbb átveondi.

Senki tőlünk nem kívánhatja, hogy legsötétebb képpel foglalkozva, ahhoz comentárt írjunk.

Ott a tény, vonjon belőle a higgadt elme következéseket.

Az az egy megfoghatlan, hogy Lamberg kíséret nélkül jött. Mi e férfi multját nem ismerjük, s vannak perczek, mellyben azt hisszük, hogy e boldogtalan véget ért ember tán nem is fogta fel tulajdonképen, hogy mi az ő állása? Azt hitte tán magáról, hogy ő is egy parancsnok, egy biztos, millyen ezen időben egyik a másik után neveztetik ki.

Barátom Bertí!

Abony, september 26-án délután 2 órakor.

Abonyban vagyunk s jelen soraimmal a város nyomoruságos házának egyik irgalmatlan piszkosága és rendtelensége szobájában kezdem el írni a mellék teremben (oh der bitteren Ironie) Kossuthunk beszét a nép véneivel, kikről igen szeretném elmondhatni, hogy lélekben ifjak, de hogy mondhassom el, midőn nem azok.

Mais commencens par le commencement! az az kezdjük a dolgot az elején vagy is ott, hol közelöbbi levelemben elhagytuk.

Elhagytuk pedig Hálás Gidámé szép személnél, Körösön.

Látod barátom ma, vig kedélyben vagyok, ebből gyaníthatod, hogy lelkes vezérünk eddigi útja már megtermé gyümölcseit.

Igen, fáradozásainak és csodálatosan el nem lankadható lelki fensőbbségének előtte, fellelkésül a közönyös lágymeleg ember kebele, tettekre buzdul a' szóvitéz, bátorságot kap a' félnék és remegve hallgat a' gonoszság nyelve, mert a' lángkoblú szónok személnél a' parancsolni, a' szigoruan büntetni-tudás kifejezéseit látja.

Csak 10 illyen országos telyhatalmu biztos és Magyarország a' pokol minden hatalma ellen megvédi magát, s a' gázság minden ármányaiul diadalmason fog kihatni.

De ismét félre tértem s pedig szép szemek emlékezetére által; s minthogy már félre tértem elmondom néked barátom, hogy tegnap reggel ugyancsak Körösön — Hálás Ferencz megyei birtokos urnál voltunk egynehányan s képzelheted, hogy engemet, mint a' féle veszedelmes híru egyént, ki még az első felelős független magyar ministeriumot is megmertem támadni, ki előtt még Deák nagy terjedelmű hasa iránt sem volt semmi pietas, sőt — horribile dicto — még g. Battyáni Lajos ministerelnök eő nagyméltósága iránt sem volt, de csak annyi tisztelettel sem, miszerint szép szakállá kedviért politiai baklövéseit kimélettől nézte volna el — képzelheted mondom, hogy mint illy veszedelmes elvű embert, — miután Kossuthunk többi kíséroiinek és testőroiinak (mert hozzá csak testünkön át juthat az ármány és lehető megtámadás) nevei közt az enyémet is meghallák — mély kíváncsisággal és nemével a saját-szerű képzelődésnek, fogadtak.

De örvendj barátom — vagy is mit mondok — busaulj barátom, mert régi ellenei lapodnak régi ellenei a te általad irt névtalen és általam és saját nevem alatt kijött cikkeknek — barátainkká váltak és örvendve nyujtják kezeiket, előmbe, mondván, hogy milly igazat szólott a Marcius, mint betelyesedett minden jóslata.

Örülj, ha tudsz, ez elégtételnek, és szivem mélyéből elszomorodok rajta; de nem azért, mintha a régi ellenek baráti kézszerítésát szivesen nem fogadnám, nem azért, mintha politikánk barátainak szaporodását magunk is nem óhajtánók, hanem azért, mert csak azon egyért imádkozám Istenemhez, hogy ne engedje a következményeknek, martius óta követett naponkénti éles kikelésink alaposságát kétségtelen tényekben bebizonyulni, ne engedje, hogy lapodnak, hanem

hogy a lapodban általad és általam szüntelen sujított első magyar ministeriumnak legyen igaza, s hogy ne mi győzzünk, hanem hogy mi győzethessünk meg, hogy nem másoknak, hanem nekünk kelljen capitulálni s a bocsánat kérésre kezeinket kinyujtani, — és ez imámat nem hallgatá meg az ég, hanem megadá néked és nekem, megadá lapodnak azon szomorú diadalt, miként elmondhassuk, hogy cikkeink örökös refrainje, t. i. hogy az első magyar ministerium politicája sirja felé vezető a magyart — immár betelyesedett.

Oh hogy torkunkra forraszthatná bár valaki e tényt, mint gyalázatos hazudásot!

Oh bár szemrehányásokat tethető valaki, megmutatván, hogy nem volt igazunk!

Oh bár volna joga hosszankodással fordulni el tőlünk minden igaz hazafinak, mint olyanok-tul, kik a hon első celebritásait csupa Herostratusi dicsvágyból bepiszkolni, rágalmazni merészelték!

Oh milly örömet, milly megalázódással, milly bántódó magamba-téréssel szenvedném el mind ezt, ha a guny és megvetés közepette szeméimre égre emelve felkiálthatnék, hogy „Hála néked jószágos Isten, mentve van hazám! és méltólag büntetsz, mert oktalanul és igaztalanul emelék kemény kiméletlen, és gyöngédség nélküli szavakat a hon első fiai ellen, kik megmutaták, hogy nem csak jó akaratauk, hanem egyszersmind ügyes tapintattal és erélyes vaskövetkezetességgel is bírnak!”

Ámde máskint állunk. Mindenfelé barátságos arcok fogadnak, s szivességgel halmoznak és nem tudják, milly fájdalmasan érintik honi keblemet, midőn mintegy kárpotlásaul az ellenünk ki keléseknek, így szólának hozzám: „Önöknek igazuk volt.”

De hagyjuk a komor eszmélánczolatot, hisz lamét romény él keblemben, miként nem vesz el e nemzet, mig Kossuth él.

Azt mondom, hogy vidám kedélyű vagyok s majdnem sírásra fakadék. Illyen az ember, még gondolatainak sem tud ura lenni.

Az öreg Hálás Ferencznek — hasonlólag alakult elvbarátunknak — egyébiránt egy igen kedves s lelkes leánya van, ki, valamint a Körösi hölgyek átalában, a hazát nem csak szóval, de tettel is segítik elő, és szüntelen varják a sok fehérneműt honvédeink számára.

Átaljában a körösi nép igen szép példáját adá a lelkesült tonni akarásnak, s nem vára parancs szót, hanem tömegestül kelt fel megoltalmazni ez édes hazát, mellyet a gázság leigázni törekszik, de mellynek ármányai a felkelt néptömeg látására is szétfognak omolni.

Tegnap reggel 7 óra után gyült egybe a körösi nép a városházának udvarán, s meghallgatá Kossuthnak gyujtogató szavait, meghallgatá az átkot, melly a magyaron — ha magá és hazáját gyáván veszni engedné — megfoganszandik, — és foganszik is meg! — és a szemek könybe lábbadának, a számos nősereg zokogva emelé kezeit ég felé, imádkozva, hogy forduljon el tőlünk e keserű pohár, s a tömegek ajkain, mint egy hang szállott ki a kiáltás, hogy „menjünk és megmentjük hazánkat!”

És az igé testé lön s ma már, Kecskemétriől visszatértünkben — a nép egy része már elment,

más része fegyverben, kaszával, kapával, ásóval, karddal és puskával fegyverkezve, gyalog és lóháton állott készen az elindulásra.

Üdv és köszönet s utódaink áldása legyen Körös polgárainak jutalma!

Tíz óra felé indulánk el Kecskemétre, a puszták egyik fővárosába.

Oh be sajátosságosan szép e vidék, megmérhetetlen rónaságával, hegytelen simaságával.

És e szép földet akarják tőled elvenni magyar nép! Nem bosszankodol e fel még a gondolatra is? Nem forr e fel véred e gyalázó szándoknak meghallására is, s nem sietsz e megsemmisíteni ama galád fajzatot, melly atyáid szent hagyományait rabló kezekkel akarja tőled elvenni.

Nem, e dúsan termő föld, mellynek országutja felesleges szélességéből is megélhetne néhány száz ezer éhes irlandi család, nem lehet egy haramia nép zsákmánya.

Milly fenséges a pusztai nap! a szellő olly édesen fu, és fu szüntelen, hiában keresve egy dombot, mellyen megpihenhetne, fu, míg elfáradt szárnyaival egy magános fához tér, mellyel, mintha egy erdő volna, repdes körül, bizalmasan susogva rejtelmes vallomásait, míg végre visszatér bölcsőjébe a homokba, mellyben az utasnak kocsija, mint bársonyvánkosban súlyedez.

Kecskeméten épen vásár volt, mi vezérünk nagyszerű válatára igen kedvező volt. Temérdek ember lépé el a vásári helyeket, s midőn behajtatánk, e temérdek ember, mintha megváltóját pillantotta volna meg — s bizony azt is pillantotta — rohant a városház udvarára, egy nevet hangoztatva, égy nevet éljenezve, mellyet nem szükség megmondanom.

Kevés perczek múlva a nagy téren voltunk, hol egy cathedra forma emelvény állított fel. Odáig tartó gyaloglásunkban nőtt a tömeg, mint áradó folyam habjai s mire helyenvoltunk, egy egész vidék lakossága vett körül.

Elmondanám — ha lehetne — Kossuthnak ez alkalommal tartott beszédjét, lefesteném — ha lehetne — a megilleődött, felrázott, bosszankodásra gerjesztett, majd könnyező, majd fonyegatólag zúgó tömeg képét s a jelenetet, midőn a beszédét végzett Kossuthal vállakon hordozók és megesküvének, hogy addig nem nyugszanak, míg közülök mindenik legalább egyetlen gaz ellenséget agyon nem ver, megiram — ha lehetne — miként rohant a nép egész az egymást eltapodásig a megdicsőített szónok nyomában vissza egész szállásunkig, de mind ezt tenni, lefesteni, megírni — nem lehet, ezt látni kelle.

Szükségtelen mondanom, hogy megebédeltének, vacsoráltának és reggeliztetének.

A kecskeméti tanácsterem falán még mindig függ az első felelős független magyar minisztérium beszélynote. Kiváncsi vagyok, valyon mikor fog már a második is függni (honny sőt qui mal y pense) mi nem kívánjuk ugyan, de adja Isten mielőbb, hogy üljön a nép kormányán a nép embere.

Kecskeméten van mintegy 280 huszár a császár ezredből. Mit csinálnak itt? kérdi az olvasó a Drávára gondolva.

Hát biz ezek gombot varrnak és csizmát fol-

toznak. Igen, mert hisz a haza őket úgy is nélkülözheti.

Pedig a fiúk olly lelkesek, olly tüztelyesek, hogy az ember fiának szíve megesik méltó panaszaiikon, mellyeket tétlenségi állapotba, s rossz szellemű tiszték alá tett helyzetetésök ajhaikra kényszerit.

Na de meg is számíthatja egy pár nap múlva őket a tisztikar; ugy a német lábra álitandó ujonczok is eljöhetnek Kecskemétre schwarzgelb zsinórért; van itt elég a szemeten, hogy még a kutyának se kell.

Derék vitézeink Kossuthot egész itt léte alatt ostromlák, hogy vegye őket által a Hunyadi lovasokhoz.

Rendelkezett róluk. Mi azonban felszólítjuk a minisiterelnököt, ne hagyja e pár száz hű polgárt itt tespedni, mert a hazának kerekre van szüksége, s ki azokat tőle visszatartja, az a hon ellen vétkezik.

Huszárainkat százanként szabóműhelyben tartani most, midőn még a szabó is ollóját fegyverül köteles használni a hon ellenségét ellen! Nem szégyen-e ez és gyalázat.

Gondolkodjék azért a minisiterelnök vagy a hadügyminisiter, hogy vitessenek e vitézek helyökre a harczmezőjére, de előbb mustráltassanak ki tiszteik.

Tagnapelőtt vacsora alatt számtalan lámpák mellett éjizenével kapcsolt tisztelgés adatott Kossuthnak.

A tisztelgők szónoka, ha jól tudjuk, a helybeli refor. lelkesz mély érzelme és lelkes szavakban tolmácsolá a tömeg eszméit, s fájdalmas emlékeket, mint jó reményeket hintő hangjai mindenünk kobleit megilleték. Kossuth elfogódva s mint mindig a lelkekhez szólott.

Ma reggel 6 órakor Kecskemétről elindulánk visszafelé Körösrön és Czeglédön át a vaspályára, ez ériatett két városban a lelkesülésnek tetekben mutatkozását lehetővön szerencsések látni.

Az utat és utzákat fegyveres nép lépé s elszánt kinézése és elhatározott lenni akarása kinyitá reményeinek kiszáradt fájának hervadni indult bimbóit.

Vaspályára ülve Abonyra jövénk.

A nép nem látszik nagyon meleg érzelmeinek, s a nemzet egy részén átokként ülő fáság és hidegség színe látszott előmleni rajta, és még is, e nép a városház udvarán szóló Kossuth beszédjére megesküvék, feltartott kezekkel esküvék meg nem nyugodni addig, míg e hon minden ellensége kiirtva nem lesz. A közeli házak tetői is hallgatokkal rakvák s a nőserög könnyeket omlatá nagy népvézető elrekedt de annál meghatóbb szavaira.

A népfelkelés itt is elintéztetett, s kormánybiztosok nevezettek.

A mozdony fűtől. Indulunk. Levelemet Szolnokon folytatom.

Itt vagyunk a magyar folyó partjain, hazánk legáldottabb vidékén.

Jövetelünk alkalmasint tudva volt, mert az indóudvarnál nagy néptömeg éljenzései fogadtak, melly a kocsira ült Kossuthot követve, mind inkább gyarapodott.

Szolnok kinézése igen élénk, mindenféle ka-

tonaság, honvédség, nemzetőrőség és szabadsapatok járkálnak mindenfelé; s bizonyosan tarka színezetet öntenek a népségre.

E népség legnagyobb része a városház udvarán ünnepi csendben hallá Kossuth első szavait, s lelkesült, mint Kecskemét és Körös derék lakossága.

Holnap reggel 9 órakor lass a negy négyülés, mellyre a vidékiek is meghivatvák.

Szolnok szelleme a legjobb, legúszább és tottkész hazafiságra mutat, s reménylhető, hogy eljárásunk itt igen dús sikerü leend.

A halász nép, a Tisza mellék lakói nem engedhetik azt, hogy e gyönyörű folyó halait, vad rablók mondassák sajátjuknak, nem tarthatik azt, hogy a magyar folyó melletti áldott földök egy átkos fajzat uralma alá jussanak.

Azért fel, a kinek lelke van! fel, a ki nem akar haláttalan polgárnak láttatni! fel, a kinek élette kedves, kinek becsülete szent, ki nem akarja, hogy elmondassék róla a költő szava, miként

Néki drágább rongy élete,

Mint a haza becsülete.

Fel, mindnyájan és rögtön fegyverre, és ha minden iyr és rácz egy egy pokloból kiszabadult ördög lenne is, el fog veszni, ki fog irtódni, mint a pusztító sáska sereg, mint a veszett ebek.

Csongrád, Heves, Kunok és Jászok fel fegyverrel ti nem fogtok a Czeglédiek, Körösiök, Kecskemétiök, Abonyiak, és Szolnokiök mögöt; maradni! Egy magyarnak sem szabad a másiknál kevesebb lelkeséget, erőt, hatalmat kifejteni.

Ki gyenge testü, öntsön golyót, fenyjen kaszát, hegyesítse a törököt. A nő varjon ruhát, csináljon tépést, és lelkesítse kedvesét, férjét és gyermekeit. Rossz anya, hitvány nő az, ki fiát vagy férjét a hon védelmétől visszatartani törekszik, s a honleány nevét meggyalázza az illyen.

Holnap még irok Szolnokból. Innea Csongrádra, Szegedre s tovább megyünk. Megyünk mindenhova, hol magyar érelemre számíthatunk, hol a nép csak intést, csak vezérszóthallani vágy! Legyetek készen! a vezérszót rövid perczek a'att meghalljátok e nép született vezére Kossuth ajkairól.

Oh ha mindenik hölgye ez országnak olly lelkes honleány lenne, mint az, kivel ma Abonyból Szolnokig jövök, kinek ösmeretségében magannak egy becses polgárnői emléket szerezeni szerencsés valék: oh ha minden hölgyet hasonló szellem lelkesít ne, mint őt — P — Marit — ki mióta ügyeink komoly szint öltének, pisztolyívésben gyakorolja magát, miként ő is illően fogadhassa az árulókat és rablókat. Sok illy hölgyet e hazának, ki mind barátait mind elleneit legyőzni tudja.

Jó éjszakát.

Csernátóni.

Jelen leveletem — a körösről postaa küldött eltévelyedvén, vagy még meg nem érkezvén — minthogy vándorlásunk kezdetét foglalja magában, itt Pesten röviden ujbol megírni jónak láttam.

Pest sept. 28-án.

Berátóm Berti.

A rossz szokások hatalmasabbak a jó feltevéknél; innen magyarázhatod azt, hogy bucsuszavaim értelme ellenére, ismét írni kezdek.

De hisz ez sajátlag kötelességem, mert nagy vezetőnk mostani vállalatjának sikere, eredménye, egy a legközérdekebb tárgyak közül.

Eljöttem Pestről, mert hittem, hogy Kossuthunk minden szavát egy egy sárkány-fognak hiszem, mellyből — mint hajdan Kadmusnál vagy kinél egy egy hadsereg-vel ki.

Eljöttem Pestről, mert ha a haza életre érdemes, úgy most alkalma lesz megmutatni, s mert hiszek lelkesülésében, látni akarám azt.

És eljöttem Pestről, mert lelkem mindannyiszor megborzadott, valahányszor az eddigi rejtélyes és megfoghatatlan eljárás által — önkénytelenül is felmerült előtte a gondolat, hogy az ilyen rablófőnök Budáról adandja bitor-parancsait, hogy Mátyás király várában egy Jellasics leendhet ur.

Ezért jöttem el, mert inkább szeretném, hogy soh' se láttam volna a csillagos eget, és soh' se hallottam volna a kikelet csalogányainak zenéjét, mint hogy lássam és halljam, miképp a magyarnak gyávasága és áruása által, Magyarhon fővárosa egy harambasa kezébe került.

Eliadulánk a szelónki vasuton, s Czeglédnél megállapodánk.

A czeglédi nép indolens s bár honát szereti is, szabad akaratból nem éppen eléggé kész valamit tenni.

A ki azonban parancsolni tud neki, annak szívesen enged és — éljencz. Midőn az önkénti beiratásra felszólított, alig iratá be magát százötven, s miután Kossuth a telyhatalmu kormány biztos parancsolt, több ezrek állottak ki.

Czegléden az asszonyok voltak nagyon lelkesültek, s ösztönzék fiaikat és férjeiket a menetelre s kicsufolák, kigunyolák a vonakodókat.

Köszönet és hála a Czeglédi magyar érzelmu asszonyoknak, kiknek a lefkesülés felébresztésében nem kis részök van.

Czeglédről Kőrösre mentünk, hol jöveteleink hire minket megelőzve, nagyobb ünnepélyességgel fogadtatánk.

Az ablakok kivilágítva s a lakosság a városháza udvarára gyűlve volt, s igen lelkesen fogadott.

Kossuth még az este szólott a néphez, de csak röviden, meghíva őket a másnap reggeli 7 órára.

Éjszaka községi ülés volt, hol a nőpártok és organizatioja iránt tételtek intézkedések.

De erről egy más levelemben.

Most azonban csak azt említem még, hogy én Egresi, Halász Geiza és Balásházi őjjell nyugalomra Halász Gida által fogadtatánk, hol a nőket tépés készítésben találók, s igen szívesen megvendégelteténk.

A szép nőknek ezennel szíves köszönetet mondva, maradok barátod

Csernátóni.

Mákvirágok.

— Tegnap a hid kávéházából egy reverendissimust kísérték be, ki ott mise helyett Jellacsicsadokkal dicsérte az istent. Megérdemli a kanonoki övet mindenesetre, csak hogy azt a dereka helyett, jobb lenne a nyakára illeszteni, s felmagasztalni abba az országba, a melly nem e világból való.

— A horvát sans culotte polgártársak a mézszárosokat egészen megfosztották keresetüktől. Három favágó, kik csak úgy szabadulhattak meg a rabló tömegetől, hogy fejszéjüket elhajtották a budai vám előtt beszélték, hogy seresánok Muraközön, a megemészteni nem bírt sertéseknek lábaikat vagdoszták el, s egy egy rakás kukorica közé temették, hogy visszatérőkre kész pecsenyévé kövérülve hasuknak kellő bállással szolgáljanak.

— Szintezen hiteles kütföből tudjuk, hogy e nagychetők barom orvosoknak, adják ki magokat, kik az Istentől a végett exmittáltattak, hogy Magyarországon a marha döggöt lehetetlenné tegyék.

— Egy pécsi egyetembeli tudós profeszor pedig ad ungvem kiszámította, hogy ha a vitéz horvátok olly mértékben falnak, mint elkezték, miorára Buda alá érnek, mindenik 5 mázsás lesz s mikor a stadtmayerhofnáli árkon átalugornak, a nagy teher alatt mind egyiknek ketté török a lába.

— Leghitelesebb hírek szerint pedig Perczel Mór biztos elküldött Horvátországba, hogy valamennyi pap rögtön siessen a táborba, ha hivatást predikációval akarják eltemetni.

Cserző Benő.

H I R D E T É S E K.

(1-3)

Egy Leány, ki magát jól érti.

Ki tanult mindenféle ünnem varrásokban ajánlunkosik valami jól háshoz varrónak vagy mellé szobalanyának is. Ertekezni lehet a szerezcsen utca Fischer házban 1320. szám alatt a házmesternél.

(2-3)

Ó és lerakott szivarok eladása

bámulatos olcsó áron.

Hermína-szivar 100darab, ládácskában 54 kr. pp. Vadász, csomónként 36 kr. pp.

Valamint a legjobbminőségű bel és külföldi szivarok minden nemei.

A raktár létezik a szibársatczában a „nemzeti csimorhoz“

Gőzhajók járása

septemberben 1848.

Pestről Bécsbe mindennap reggeli 6 óra k

A dunagőzhajótársaság főügyvivősege.

Magyar közép. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik september 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. oz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 óra 30 percz.

„ „ tehervonat délfel 11 órakor személyvonat délut. 1 1/2 óra.

„ „ Szolnokról Pestre. Tehervonat reggeli 4 óra 15 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 45 percz.

„ „ Személyvonat délután 1 óra 45 percz.

Pestről Vácufelé reggel 7 órakor.

„ „ délután 3 óra 30 percz.

Vácsról Pestfelé reggel 8 óra 30 percz.

„ „ délután 5 „ 45 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZAM ára 3 kr. pp.

Felolós szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László, Országut, Kunewalder-ház z.